

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 294
din 10.05.2017

Nr. dosar: 350/2016

Nr. petiție: 3100/17.05.2016

Petent:

Reclamat: Ministerul Administrației și Internelor

Inspectoratul General al Poliției Române-Direcția de Investigații Criminale

Direcția Generală Financiară–Serviciul Metodologie și Îndrumare în

Domeniul Drepturilor de Personal

Obiect: plata diferențiată pentru activități profesionale desfășurate în aceleași condiții de muncă, respectiv spor pentru risc și suprasolicitare

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

1.1. Numele, domiciliul sau reședința petentului

1.1.1.

1.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatei

1.2.1. Ministerul Administrației și Internelor cu sediul,

1.2.2. Inspectoratul General al Poliției Române-Direcția de Investigații Criminale cu sediul

1.2.3. Direcția Generală Financiară – Serviciul Metodologie și Îndrumare în Domeniul Drepturilor de Personal cu sediul

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Prin sesizarea înaintată Consiliului, petentul, ofițer de poliție judiciară cu gradul profesional de comisar de poliție, în calitate de organ de cercetare penală al poliției judiciare, desemnat nominal pentru a desfășura activitatea sub coordonarea magistraților procurori din cadrul P.Î.C.C.J., reclamă o posibilă faptă de discriminare cu privire la plata diferențiată pentru activități profesionale desfășurate în aceleași condiții de muncă/interacțiunea aceluiași factori de risc/aceeași dificultate a activităților specifice cauzelor de crimă organizată/aceeași responsabilitate și importanță socială a muncii.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

3.2. Prin adresa nr. 3100 din 24.05.2016, a fost citat petentul, iar prin adresa nr. 3280 din 24.05.2016, au fost citate părțile reclamate, respectiv Ministerul Administrației și Internelor prin reprezentant și Inspectoratul General al Poliției Române prin reprezentant pentru termenul stabilit de Consiliu la data de 21.06.2016. La audieri a fost prezent petentul care a depus adresa răspuns primită de la Direcția Generală Financiară – Serviciul

Metodologie și Îndrumare în Domeniul Drepturilor de Personal, motiv pentru care titularul de dosar a considerat necesar introducerea acesteia în cauză ca și parte reclamată. Totodată, petentul a făcut precizarea în sensul că, Inspectoratul General al Poliției Române nu este indicat ca și reclamat, acesta făcând demersuri în sensul că aspectele sesizate de petent sunt sesizate și de direcția din care face parte.

3.3. Prin adresa nr. 3909/22.06.2016 a fost citat petentul cât și părțile reclamate, respectiv Ministerul Administrației și Internelor și Direcția Generală Financiară – Serviciul Metodologie și Îndrumare în Domeniul Drepturilor de Personal pentru data de 05.07.2016. La audieri a fost prezent petentul.

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Prin sesizarea înaintată Consiliului, petentul, ofițer de poliție judiciară cu gradul profesional de comisar de poliție, în calitate de organ de cercetare penală al poliției judiciare, desemnat nominal pentru a desfășura activitatea sub coordonarea magistraților procurori din cadrul P.Î.C.C.J., reclamă o posibilă faptă de discriminare cu privire la plata diferențiată pentru activități profesionale desfășurate în aceleași condiții de muncă/interacțiunea acelorași factori de risc/aceleași dificultate a activităților specifice cauzelor de crimă organizată/aceleași responsabilitate și importanță socială a muncii.

4.1.2. Începând cu data de 01.08.2015 în baza Ordinului Ministrului de Interne nr. S/214/2011 s-a dispus acordarea / plata sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică polițiștilor din cadrul M.A.I care desfășoară activități de poliție judiciară după cum urmează:

- un procent de 5% din salariu de bază pentru lucrătorii de poliție judiciară din structurile de investigații criminale;
- un procent de 20% din salariul de bază pentru lucrătorii de poliție judiciară din structurile de crimă organizată.

4.1.3. La data de 12.04. 2016 petentul a înaintat o petiție Direcției Generale Juridice prin care a solicitat să i se comunice:

- a. pe de o parte care sunt criteriile în baza cărora, începând cu data de 01 august 2015, fostul ministru a dispus acordarea unui procent de doar 5% pentru "*Sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică*" pentru lucrătorii din cadrul structurilor de investigații criminale și nu a unui procent de 20% ca și cel acordat lucrătorilor de poliție judiciară din cadrul structurilor de crimă organizată, având în vedere că în fapt ambele structuri / linii de muncă efectuează activități de urmărire penală în cauze de crimă organizată instrumentate de unitatea de parchet competentă în acest domeniu respectiv DIICOT;
- b. pe de altă parte a invederat angajatorului Ministerului Afacerilor Interne să constate existența unei discrepante între salarizarea petentului ca ofițer de poliție judiciară (remunerat cu un procent de 5% din salariul de bază) deși în cursul anului 2014 și până în prezent a desfășurat / desfășoară activități de urmărire penală în mai multe cauze de crimă organizată instrumentate de DIICOT și cea a unui ofițer de poliție judiciară din cadrul I.G.P.R - Direcția de Combatere a Criminalității Organizate (D.C.C.O) care desfășoară aceleași activități de urmărire penală și care în conformitate cu OMAI S/214/2011 este remunerată cu un procent de 20% din salariul de bază și să ia măsurile de remediere a acestei situații discriminatorii.

4.1.4. De asemenea, petentul face precizarea că realizează și acte de urmărire penală specifice ofițerilor de crimă organizată, în plus instrumentează și soluționează și dosare penale care exced sferei de crimă organizată, cu toate acestea sporul care îi este acordat potrivit Ordinului Ministrului de Interne nr. S/214/2011 este în mod nejustificat mai mic respectiv 5%, în loc de 20%, deși face parte din cadrul IGPR unitatea centrală a Poliției Române.

4.2. Susținerile părții reclamate

4.2.1. Prin adresa nr. 4270 din 12.07.2016 Ministerul Administrației și Internelor – Direcția Juridică invocă excepția de necompetență materială (997/2008) a Consiliului pentru următoarele considerente:

- aspectele sesizate vizează existența și aplicarea unor norme juridice stabilite printr-un act normativ la nivel de lege (Legea cadru nr. 248/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice). O analiză raportată la comparabilitatea acestui act normativ cu normele legale referitoare la discriminare sau la egalitatea în drepturi excede competenței CNCD, având în vedere organizarea statului potrivit principiului și echilibrul puterilor – legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale.

Consiliul nu se poate substitui, sub aspectul atribuțiilor, altor instituții în vederea soluționării unor petiții ale cetățenilor cu privire la acte normative (inclusiv la nivel de lege) pe care le consideră ca fiind discriminatorii, iar atribuțiile în ceea ce privește controlul constituționalității legilor, prin prisma încălcării prevederilor art. 16 din Constituția României, republicată, revin potrivit legii fundamentale Curții Constituționale a României.

4.2.2. De asemenea, partea reclamată a invocat și excepția de necompetență materială a CNCD în sensul că instituția nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

4.2.3. În ceea ce privește conținutul petiției, *referitor la presupusa faptă de discriminare a polițiștilor care desfășoară, în general, activități de poliție judiciară, față de polițiștii de poliție judiciară din cadrul structurilor de combatere a criminalității organizate din IGPR, în ceea ce privește acordarea în mod diferențiat, a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică*, discriminare susținută a fi statuată de Legea-cadru nr. 284/2010 și Ordinul ministrului administrației și internelor nr. S/214/2011 pentru aplicarea prevederilor legale referitoare la salarizarea personalului militar, polițiștilor și personalului civil din MAI (Anexa nr.4¹) se observă că în acest caz nu se face distincție între noțiunea de *faptă de discriminare* ce ar putea fi exercitată de o autoritate publică/privată sau de reprezentării acesteia și o presupusă discriminare realizată de normele legale în domeniu, distincția fiind relevantă în materia competenței de verificare a încălcării principiului egalității între cetățeni.

4.2.4. Pe de altă parte, partea reclamată apreciază că susținerile petentului referitoare la o prezumată situație de discriminare, prin actele normative invocate, între *polițiștii care desfășoară activități de poliție judiciară și polițiștii de poliție judiciară din cadrul structurilor de combatere a criminalității organizate din IGPR* nu poate reținută întrucât, față de prevederile OG nr. 137/2000 nu orice diferență de tratament semnifică discriminare, iar pentru a fi reținut tratamentul discriminatoriu este necesar să se stabilească că *persoanele aflate în situații anologhe în materie, beneficiază de un tratament diferențiat*.

În acest sens Curtea Constituțională în acord cu practica constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului a statuat că principiul *egalității în drepturi și al nediscriminării se aplică doar situațiilor egale*.

4.2.5. Pentru aceste considerente, partea reclamată face precizarea că vor evidenția situația diferită între *polițiștii care desfășoară activități de poliție judiciară și polițiștii de poliție judiciară din cadrul structurilor de combatere a criminalității organizate din IGPR* care justifică în mod rezonabil și obiectiv stabilirea unui tratament diferit pentru fiecare categorie de personal identificată, prin acordarea, în mod diferențiat, a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică.

4.2.6. Potrivit art. 13 alin.(1) din Anexa VII- *Familia ocupațională de funcții bugetare „Apărare, ordine publică și siguranță națională”*- la Legea-cadru nr. 284/2010, „*dispozițiile legale prin care sunt stabilite sporuri, indemnizații și alte drepturi de natură salarială pentru personalul din alte domenii de activitate din sectorul bugetar se aplică și personalului militar, polițiștilor, funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalului civil care se află în situații similare, indiferent de tipul unității în care își desfășoară activitatea cu avizul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice*”. Potrivit alin. (2) al art. 13 din această lege-cadru, *normele de aplicare se stabilesc prin ordin al ordonatorului principal de credite*.

Astfel la art. 13 alin.(1) din Anexa VII la Legea-cadru nr.284/2010 este prevăzută exact condiția esențială în acordarea pentru polițiștii din cadrul ministerului a unor sporuri din alte domenii de activitate aferente sectorului bugetar, dacă aceștia se află în situații similare,

respectiv obținerea avizului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

4.2.7. Urmare a obținerii avizului Ministerului Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice nr. 4792/DIB/21214/RG/2296/IG din data de 09.07.2015 se precizează că la nivelul MAI au fost îndeplinite condițiile de legalitate prevăzute la art. 13 alin. (1) din Anexa VII la Legea-cadru nr.284/2010, pentru elaborarea normelor interne privind acordarea începând cu data de 01.08.2015 a sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25 % prevăzut la art. 5 din Anexa VI- Familia ocupațională de *funcții bugetare „Justiție”* și polițiștilor din cadrul MAI care desfășoară activități de poliție judiciară. Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și Direcția Națională Anticorupție nu fac parte din structura organizatorică a MAI.

4.2.8. Atât timp cât în cuprinsul Legii-cadru nr. 284/2010, legiuitorul nu a prevăzut decât o limită maximă până la care se acordă respectivul spor, rezultă cu claritate faptul că a lăsat la latitudinea conducătorului instituției modalitatea concretă de stabilire a procentelor.

4.2.9. Soluția normativă aprobată prin Anexa nr. 4' la Ordinul ministrului administrației și internelor nr. S/214/2011 a avut la bază criteriile de evaluare din legislația unitară care reglementează salarizarea personalului bugetar convenite cu partenerii sociali (nivelul studiilor și competențe; eșalonul ierarhic, importanța socială a muncii, complexitatea și diversitatea activităților, responsabilitatea și impactul deciziilor, expunerea la factori de risc; incompatibilități și conflicte de interese dificultatea activităților specifice, sfera de relații, interacțiunea cu factorii externi, condiții de acceptare pe post, mărimea procentului sporului acordat fiind aprobată de conducerea ministerului, în limitele fondurilor bugetare alocate, pe baza criteriilor respective, neexistând o situație de discriminare.

4.2.10. În consecință, în Legea-cadru nr.284/2010 se prevăd și alte criterii de acordare a drepturilor salariale decât cel susținut de petent, în *„realizarea ierarhiei salariilor (...) atât între domeniile de activitate, cât și în cadrul aceluiași domeniu”*, diferențierea salarială făcându-se în funcție de aceste criterii legale.

Astfel, prin raportare la aceste criterii de evaluare prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 conducerea ministerului a diferențiat mărimea sporului acordat cu încadrarea în limitele fondurilor bugetare alocate, ținând cont și de faptul că Direcția de Combatere a Criminalității Organizate este unitatea specializată din structura IGPR, cu competența teritorială generală, care desfășoară și coordonează activitatea de combatere a criminalității organizate la nivel național, în conformitate cu actele normative în vigoare.

În aceste condiții, polițiștilor din cadrul Direcției de Combatere a Criminalității Organizate și structurilor subordonate acestei direcții li s-a stabilit acest spor în cuantum de 20% iar polițiștilor din cadrul celorlalte structuri, care desfășoară activități de poliție judiciară, li s-a stabilit acest spor în procent de 5%.

4.2.11. În ceea ce privește afirmația petentului potrivit căreia CNCD trebuie să *„ia act de împrejurarea că actul normativ care reglementează cuantumul și aplicarea acestor sporuri este unul calificat ca fiind secret, fapt ce contravine în mod flagrant dispozițiilor legale referitoare la relațiile de muncă”*, partea reclamată precizează că aspectul semnalat vizează aplicarea sau, după caz, interpretarea unor norme juridice stabilite printr-un act normativ. În raport de aceste aspecte, cât și din argumentele prezentate rezultă că împrejurarea invocată de petent ce ar presupune analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul discriminării, determinat de clasificarea unui ordin emis de Ministrul afacerilor interne, nu și de conținutul acestuia, exced dispozițiilor art. 2 din OG nr. 137/2000.

Din acest punct de vedere, CNCD nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și a consecințelor juridice ce decurg. CNCD nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de clasificare a unui Ordin emis de o autoritate publică.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. În fapt, Colegiul director constată că petentul este ofițer de poliție judiciară cu gradul profesional de comisar de poliție, având calitate de organ de cercetare penală al poliției judiciare și este desemnat nominal pentru a desfășura activitatea sub coordonarea

magistraților procurori din cadrul P.Î.C.C.J. Realizează și acte de urmărire penală specifice ofițerilor de crimă organizată. Beneficiază de un spor de 5% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, în timp ce lucrătorii de poliție judiciară din cadrul structurilor de crimă organizată beneficiază de un spor de 20%. Sporul se calculează conform prevederilor **Ordinului ministrului administrației și internelor nr. S/214/2011**.

5.2. Colegiul director respinge excepția de necompetență materială invocată în sensul în care pentru a se pronunța asupra obiectului cauzei ar fi nevoie de interpretarea și aplicare legii, ceea ce ar intra în sfera de activitate exclusivă a instanțelor de judecată, arătând că analiza existenței unei fapte de discriminare, comparativ între diferitele categorii de polițiști, este posibilă și fără o astfel de interpretare a normelor juridice privind salarizarea angajaților din cadrul Ministerului Administrației și Internelor.

5.3. Colegiul director respinge și excepția invocată în sensul în care CNCD nu se poate pronunța asupra unor norme juridice, arătând că **Decizia Curții Constituționale nr. 997/2008** constată că doar privind normele juridice cu caracter de lege nu se poate pronunța CNCD prin hotărâre, întrucât numai Curtea Constituțională poate constata un eventual caracter discriminator al legilor. În cauza de față obiectul este un ordin de ministru, care nu intră în categoria normelor juridice cu caracter de lege și asupra căruia nu se poate pronunța Curtea Constituțională.

5.4. **O.G. nr. 137/2000**, la art. 2 alin. 1 prevede: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

5.5. Astfel se poate considera discriminare:

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

5.6. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**: „exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”).

5.7. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă”. CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

5.8. Colegiul director constată că petentul primește un spor de 5%, comparativ cu alte persoane, care beneficiază de un spor de 20%. Procentul se acordă în conformitate cu prevederile **Ordinului ministrului administrației și internelor nr. S/214/2011**. Reclamatul, motivând că acest ordin are caracter secret, nu a pus la dispoziția CNCD actul normativ pentru a fi studiat și pentru a analiza dacă sporul se acordă diferențiat pentru persoane care sunt în situație comparabilă sau nu. Având în vedere prevederile art. 20 alin. 6 din **O.G. nr. 137/2000** („Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare.”), totodată și jurisprudența CEDO în domeniul inversării sarcinii probei (ex. **Nachova și alții împotriva Bulgariei**, 6 iulie 2005), se constată că reclamatul nu a probat că prevederile ordinului nu ar trata diferit situații comparabile, în consecință se prezumă existența unei diferențieri.

5.9. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu, iar între acest criteriu și faptele imputate reclamantului trebuie să existe un raport de cauzalitate.

5.10. Constatăm că din partea petentului s-a invocat un criteriu socio-profesional, iar reclamații nu au probat contrariul.

5.11. O faptă poate fi considerată discriminatorie dacă atinge un drept, oricare dintre cele garantate de tratate internaționale ratificate de România sau cele prevăzute de legislația națională.

5.12. Conform deciziilor CEDO, drepturile salariale intră în categoria dreptului la proprietate, astfel prin acordarea diferențiată a drepturilor salariale pentru categorii de persoane aflate în situații analoage, comparabile se încalcă dreptul la proprietate.

5.13. **Codul muncii** consacră principiul „la muncă egală, salariu egal”. Secretizarea salarizării în domeniul bugetar, neinformarea corectă a angajaților privind criteriile de acordare a salariilor și a sporurilor salariale prin efectele pe care le produce anulează posibilitatea verificării respectării acestui principiu. Conform deciziilor CEDO în domeniu, normele juridice trebuie să fie accesibile, precise, previzibile, compatibile cu statul de drept. În mod evident **Ordinul ministrului administrației și internelor nr. S/214/2011** nu este accesibil nici măcar persoanelor pentru care se aplică, astfel nu este nici previzibilă. O normă juridică care stabilește drepturile salariale ale angajaților bugetari, plătiți din taxele și impozitele cetățenilor, și care este secretă, nu este compatibilă cu statul de drept.

5.14. În consecință, aplicând principiul inversării sarcinii probei, Colegiul director constată că acordarea unui spor de risc și suprasolicitare petentului de doar 5% reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000**, fiind o deosebire pe bază socioprofesională care are ca efect restrângerea folosinței dreptului la proprietate.

5.15. Art. 7 din **O.G. nr. 137/2000** prevede: „*Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, discriminarea unei persoane pentru motivul ca aparține unei anumite rase, naționalități, etniei, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, într-un raport de muncă și protecție socială, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, manifestată în următoarele domenii: [...] c) acordarea altor drepturi sociale decât cele reprezentând salariul; [...]*”.

5.16. Colegiul director constată incidența acestei prevederi, sporul în cauză fiind un drept social, altul decât salariul.

5.17. Privind sancționarea faptei, Colegiul director constată că petentul are posibilitatea de a-și obține drepturile salariale prin instanța de judecată, astfel consideră că nu este nevoie de aplicarea unei amenzi contravenționale, și aplică sancțiunea de avertisment.

5.18. Se recomandă reclamațiilor să inițieze respectiv să emită un ordin cu caracter nesecret care stabilește criteriile nediscriminatorii pentru acordarea sporului de risc și suprasolicitare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20. alin. (2), din O.G.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, **cu unanimitate**,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Respinge excepția de necompetență materială invocată în sensul că doar instanțele de judecată au atribuții privind interpretarea și aplicare normelor juridice, conform art. 28-32 din **Procedura internă de soluționarea petițiilor și sesizărilor**;

2. Respinge excepția de necompetență materială invocată în sensul că CNCD nu s-ar putea pronunța asupra unor norme juridice, conform art. 28-32 din **Procedura internă de soluționarea petițiilor și sesizărilor**;

3. Acordarea unui spor de risc și suprasolicitare petentului de doar 5% reprezintă discriminare conform art. 2 alin. 1 coroborat cu art. 7 lit. c din **O.G. nr. 137/2000**;

4. Aplică sancțiunea de avertisment față de reclamații;

5. Recomandă reclamațiilor să inițieze respectiv să emită un ordin cu caracter nesecret care stabilește criteriile nediscriminatorii pentru acordarea sporului de risc și suprasolicitare;

6. O copie a hotărârii se va transmite părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPCLAUDIA SORINA – Membru

Data redactării: 10.07.2017

Cap. 5 (Motivele de fapt și de drept) redactat de Haller István

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal de 15 zile, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.